

Нисам ништа.
Никака нећу ништа бити.
Не могу никада штети на нешто бућем.
А ипак носим у себи све снове света.

Прозор моје собе,
Прозор јене од безбројних собе света, у чије се биће нико не разуме;
/ А да се баш и разуме, шта би разумео? /
Изашли сте напоље у тајну учиниш нашла се у незавуштаном горе доле вених љули,
Док међ свим мислима нема ни једне која може учину ту савтавати,
Тодико је она стварна, тако невероватно стварна, преко свих мера прецизна,
Са својим камењем и бићима, са тајном ствари испод свега,
Са смрћу која зигине бућем љуле селом косом покрива,
Са сулбином која је кочијаш на кочица са свим тим у ништавино отера.

Савтаван сам ланас, као да знам истину,
Виловит сам као гас на смрт ми престоји,
А ничим спољан са стварима сам растанком:
Кућа ова, рел кућа,
Чини се рел вагона,
Унутра у мојој глави свијели за полтазак,
Тресу се живи, звекећу кости ево огосмо.
Ја пак нит знам то ни оно, ко неко ко је главу лупао, нашоо и заборавио.
Раскољен сам између верности
коју лугујем луванцинипи, преко пута, као нечем стварно испољеном,
И изнутрашње стварности осећања да је све само сан.

И све мину.
Јамачно нисам ништа спремао и тако све то као да све то ништа није ни било.

Од лепих принципа, у главу што ми их набише,
Утекао сам кроз једаног прозора што на двориште гледају.
Вежао сам у поље и имао при том вагтан што на уму
Али сам сретла само врвеће и траву, А как
А как би љули се промовици бити су тачно као и сви други
Омлакнем се од прозора и сећнем у сећнем у столицу. Да мислим? Али о чему?
Шта знам о томе ко ћу некада бити, ја, који не знам ни сазе ко сам?
Да ћу бити оно што мислим? А шта је све не мислим!
Сви ти љули шта верују на су исто!
Генији да су? Баш као и ја
Снивају сав стотине хиљада мозгова да генији ће бити —
А ко зна нати ће и један од њих у историју вћи..
Од свих тих буљубих великих леза остаће најпре гомила смећа.
Не, ја не верујем у себе
Колико чулнипа! Колико чула у њима! Колико уверености!
А како ли онда стоји са мном који ни једну увереност нема ?

Како ли стоји са мном, који се сам собом не вржи?
Коко и је генија сами собом у сан уљубаних,
По свима мансартама и немансартама света!
Коко племенитог, јасновилитог размисљања и тежњи!
Да сасвим тачно: племенито и јасновилито —
И ко зна? вероватно и остварљиво..
И све то никад ме изађе на светлист дана и лотиче само глуже вћи..
Свет припаа онм ко је рођен да свет освоји
А бигме не онм ко снеса да би то мог'о —
Ма котико његови снови оправдани бити.

Никад Наполеон није оне снове снесао које ја снивам групи.
Никада Христос толико љули на своје групи привио котико ја на своје тек спућене
Никада Кант написао Философије које сам ја тајно у себи смисљао
А опет сам ја, и биће заувек, чљвек са мансарте
Како на мансарти не живим.
Заувек онај који није за то рођен;
Заувек онај који је имао све што за то треба,

Заввек онај који се нагао отвориће му се нека врата крај степега вине,
 Онај што преј кокошињском зачео је пјесму бескрајности,
 И који је чуо глас бога из затрпаног бунара.
 У себе сама лаверујем? Не нимало више но у ма шта друго..
 Нек природа врату моју главу затрпа
 Сунцем и кишма, нека ми њен ветар њен кроз косу се провучи,
 А иначе нек леће што хоће, нек не хоће ништа...
 Робови звезде ободелих срца
 Свемир смо освојили још у постељама својим,
 Ал пробукисмо се тага и где свет је непробојан,
 Устасмо из постеља и где свет је тврђ;
 Изађосмо из кућа и свет је пека земља,
 И све пазете уз то, и Млечни пут и бескрајност

/ Јели чоколаду, Маче,
 Јели чоколаду!
 И ле знаш:
 Има само једна метафизика, Метафизика чоколаде.
 И ле знаш:
 У свим религијема заједно нема толико да се научи колико у постастичарници.
 Јели мусова мача јели само!
 Шта бих лео да могу такв неаутификовано јести чоколаду, као ти!
 Али ја ето ја сам неко ко мисли,
 И ако скинем сребрни папир који је нарвао станиот,
 Распаће ми се чоколаде као што ми се и живот распао./

АА ол горчине онога што се никада не постизава остаје макар
 И Бурајина калиграфија стихова:
 Остатци једне коцонае која воли у немогућно.
 Макар да се ја сам изложим једном презиру који сузе не протива
 Срњућу прљаву рубину егзистенције моје
 Отменим гестом у какав ствари,
 А нећу пописати колико и каква рубље,
 И остаћу код куће без кошуље.

/ Ти која тешиш, а нема те, и зато баш утеху пружаш:
 О грчка богиња, оживела статуа!
 О римске патријархе тако ретко отмена и кобна!
 О кнегиња трубадура, тако милостива и ол боја красна!
 О маркизо осамнаестог века тако ласка и тако лекоптована!
 О много славна кокот из времена наших отаца —
 Или иначе што мизерно, как бих сабо знао ко или шта! —
 Ма шта или ма ко да сте прилепните ми молим нешто!
 Срце моје је испражњено ведро.
 Ко они што духове призивају и ја духове призивам,
 Призивам себе самога узакун.
 Призивам прозору и вилим и сувине читку учину,
 Вилим лућане и тротоаре и кола која пролазе,
 И вилим хаљинама прекривена жива бића како се мимомлазе,
 Авилим и такође живе по се.
 И све ме то притиће као прогонство неке,
 И све ми се то чини туђе, као уостаном и све друго. /

Дивео сам стулирао, волео, имао неку веру,
 А сад просјека нема коме не завилим што није ја.
 Гледам траје његове, рене, и тек на њему,
 И мислим при том: Можда
 Ти ниси никада живео, стулирао, волео веру неку имао,
 / Јер се из свег тога може нека стварност скрипити а да ипак ол тога ништа не
 Можда си само живућкао
 Као откинути реп гуштера који јаш наставља да се трза.

Начинио сам ол себе штј ми није било могуће,
 А што је било могуће пропустио сам да учиним.
 Једном маском сам покрио лице:
 Сматрали су ме за онога који нисам био —
 Ја нисам одрицао и тако сам себе изгубио.
 А кад сам затим маску хтео да скинем,
 Она ми се закепила за лице.

Најзад сам је ипак згерао, у огледало се погледао:
 Како сам остарео.
 Био сам пијан и нисам успео да маску опет привежем —
 Нисам је то јест, ни скинуо био.
 Збожим тај маску и заспим у гардероби
 Као псето које лирекпија трпи
 Јер је безбасно,
 И сав ћу ту ствар на картију да ставим и покажем да сам узвишен.

Музикална квинтесенца мојих непотребних стихова:
 Хоћу ти икад успети да те нађем као ствар коју сам ја створио?
 Да тебе нађем, а да при том преи кувачичином не
 Своју свест да сам ти под ногом
 Као неки филм у којесе неки пијанаш запласо, Као од Нигене украшену сцениу
 Као од Нигене украшену сцениу асурицу која пару јелну не вреи.

Као сам се власник ралје појавио на вратима и ту стао.
 Посматрам га нечаголно са пона угнутим вратом,
 Нечаголно због душе која само упода схвата.
 Јелнога лана умреће он а јелнога и ја.
 Он ће оставити фирму над ралјам а ја нешто стихова.
 Не ће онда нестати фирме а тако исто стихови моји
 Не онда уапнаглефирме је висита,
 А такође и језик у којем сам стихове писао
 Најзад ће згаснути планета где све то се збивао.
 И друга биће нешто слична са љузима
 Не другим ће трабантима других светова
 Нешто стиховима слично ће гравити и и иза нечег фирмема сличног живети.
 И све даје ће јелна ствар живети насупрот другој
 И И јелна ствар бити бесфорисна баш као и онај она друга ствар,
 И све даје ће нешто немогућно што у смислу глупости не заостаје за стварним,
 И све даје тајна на лну не мање извесна од тајне премјиве тајне одговара,
 И све даје то или оно, или ни то но оно.

Но, јелан човек је ушао у ралју / да купи лувана ? /
 Те ме опет почне занимати убелјива стварност.
 Исправим се — енергично, убеђено, човечно —
 Супречан напишем стихове којимаћу супротно казати.

Западам пигарету и размишљам о тим стиховима,
 И уживам у пигарети јер ослобађа ме од мисли.
 Посматрам лим на његову путу
 И уживам у том јасно чујном и меродавном тренутку,
 Уживам отки што откилам се од свих јесте није
 И што сам свестан да метафизика свака покази од нечагожности неке што ће проћи

Па се завазим у столици
 И пушим лађе.
 Док сулбине моје попусте пустићу лађе.

/ Ако бих ћерком пређином оженио се
 Можда бих био срећан /,
 Па се ондалигнем и прозору пођем.

Човек сав онцаи из ралје / ставља при том ситнину у неп од пентагона/
 Ама је знам човека ! То је онај потпуно неметафизички Стеван!
 / Власник ралје јави се тај на врата/.
 Стевану лошто на ум лаокрене глеву и спази мене.
 Махне ми руком ја отпозиравам: Довиђења Стеване —
 Свемир се на то опет скиопи, и без илеса и без лаге,
 А власник ралје се осмехне на мене.

/ Превод са енглеског текста Исихоре Сенулић. /